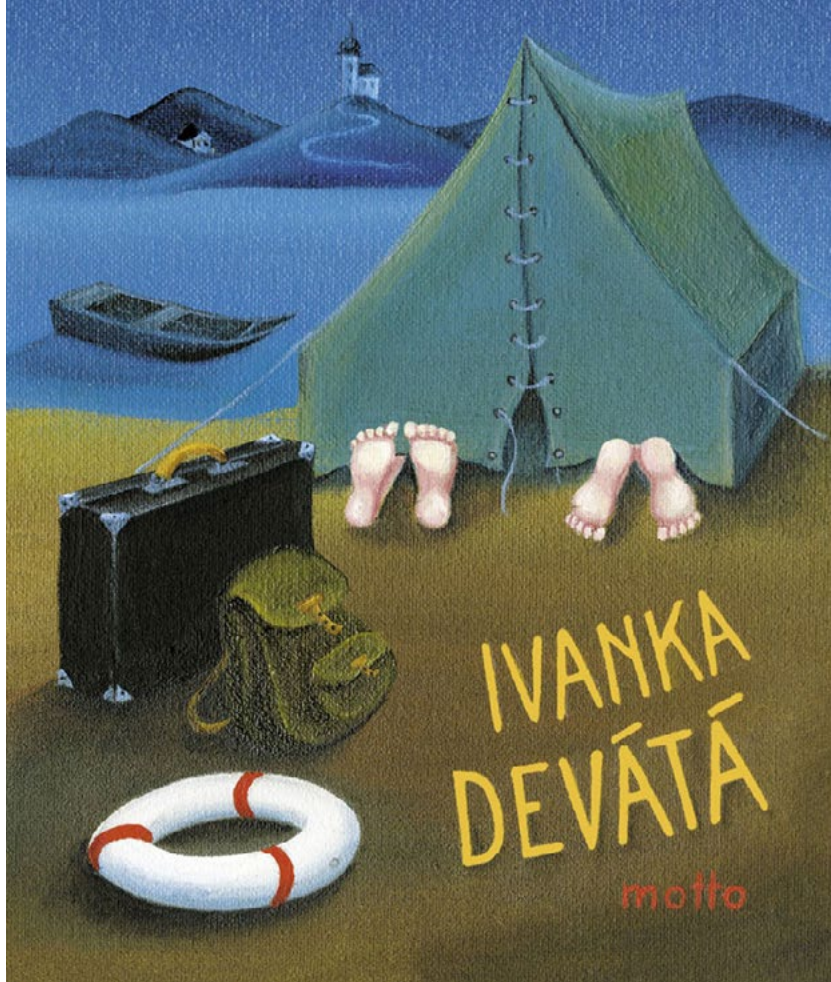

KDE SPÍ LUFTÁCI

IVANKA
DEVÁTÁ

motto

Kde spí luďáci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Ivanka Devátá

Kde spí luďáci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KDE SPÍ LUFTÁČI

IVANKA
DEVĚTÁ

Praha 2018

OBSAH

Předmluva.....	5
Pod širákem	7
Stan	9
Pod stany s Jaromírkem	14
Chata.....	17
Podniková chata.....	21
Hosté na chatě	26
Boudy	32
Hromovka.....	39
Jiné možnosti	44
Bóóóžkááá!	48
Albínka	51
Konflikt	56
Hotel	59
Chalupa	68
Sousedé.....	77
Luftáci spí i v Řecku	91
A zase chalupa.....	95
Nástrahy venkova.....	104
Pokus o sebezničení	111
Titulování mistra	116
Chalupa č. 2.....	119
S rodiči na chalupě.....	127

PŘEDMLUVA

Moji milí, zlatí, vděční čtenáři, mám vás moc ráda, protože co bych byla bez vás? Nic. Teď mi však hrozí, že se do nicoty propadnu, a co je zvlášť smutné, vaší vinou. Tak dlouho jste se mě dotazovali, kdy už konečně zase přijdu s něčím novým, oslovovali mě na ulici, v čekárnách u lékařů, a dokonce veřejně – ano, veřejně na besedách i v rozhlase –, až jsem se zlomila, a chtěj vám udělat radost, dala jsem se do psaní.

Bohužel nestalo se tak ve vhodné době. Nechci se nějak vymlouvat, ale mám pro vás takový návrh. Až vám bude hodně, ale opravdu hodně špatně, že zalít usychající kytku vám bude připadat tak náročné jako sfárat do dolů, začněte psát. A sami uvidíte, jak přetěžko se rodí jiskrné historky, důvtipná souvětí a legrační vzpomínky za takových podmínek.

Pak mi, jak doufám, leccos odpustíte, stejně jako já vám odpustím neúprosnou kritiku.

Na shledanou v lepších časech!

Vaše indisponovaná autorka

POD ŠIRÁKEM

Cha cha cha! To jsem vás doběhla. Širák sem vůbec nepatří, neboť titul knihy zní: *Kde spí luftáci*. A lufták, nikoliv milovník přírody, jest založení měšťáckého, a je pro něj tudíž nemyslitelné, aby sebou večer praštil do jehličí a nechal se obtěžovat mravenci, pavouky, štíry, případně horší havětí.

Lufták, pokud ho štěstěna neobdařila lukrativním zaměstnáním, aby mohl pro rodinu objednat hotel či rodinný penzión, musí se uskromnit a vzít zavděk stanem v kempu nějakého přímořského letoviska. Koneckonců, nemusí nikomu vyprávět, kde spal, stačí nadšeně vzdychat: „Ty pláže, to moře, to jídlo!“

Bratr byl jednou svědkem, jak nějaký ten mírně majetný chlubil vyprávěl o krásách Itálie a jeden z posluchačů se dychtivě zeptal: „A což Benátky? Byli jste v Benátkách?“

„Byli,“ přisadil ruče vypravěč, aby snad závistivé pohledy nepozbyly intenzity.

Tazatel si snivě povzdechl: „Venezia.“

„Tam taky,“ potvrdil čile cestovatel, načež se společnost začala usmívat dle stupně svého sebeovládání

buď mírně, potutelně, či vesele, zatímco nevychovaní se nepokrytě chechtali.

Připomnělo mi to dámu, která chodívá do stejného parku jako já. Tváří se silně intelektuálně a označuje veškerá literární díla, kromě literatury faktu, jako romány. Jednou jsem jí rozjařeně sdělila, že se mi konečně podařilo vypůjčit si v knihovně Machiaveliho *Vladaře*, po němž jsem se dlouho pídila, jelikož jsem neznalost tohoto díla pokládala za mezeru ve vzdělání.

Dáma se zatvářila povýšeně, a jak se dalo čekat, prohlásila, že romány nečte, že se spíše snaží přivzdělávat. Mne to tak omráčilo, že jsem nenašla odvalu se jí zeptat, o co že se podle ní ve *Vladaři* jedná. Její přivzdělávání spočívá v tom, že sosá fakta z internetu a pak v parku zkouší lidi z nově nabytých informací. Už mi jde na nervy a bojím se, že mě dožene ke společensky nepřijatelným činům. Že se jí třeba zeptám: „Cože? Ani *Irčin román* od Plutarcha jste nečetla?“

To jsme se ale vzdálili od nocování hodně daleko. Tu kapitolu „Pod širákem“ jsem vlastně uvedla jen kvůli úplnosti, jenže pak jsem si uvědomila, že se dá spát i pod mostem, v zahradním altánku, v popelnici, v cizím bytě... A vůbec, nepíšu příručku pro bezdomovce, kteří toho o noclehu na příhodných místech vědí více než já. Tak pokročíme o kousek dál.

STAN

Stan bývá první verzí levného ubytování. Proto pod něj jezdí hlavně mládež. Stařenky a starci by měli problém už s uložením do stanu a ráno s jeho opuštěním. Já například si nesmím sednout na bobek nebo kleknout, poněvadž bych tak musela zůstat, dokud se nenajde několik silných mužů, kteří by mi pomohli vstát.

Ale ani v dobách, kdy jsem byla mrštná a pružná, jsem po stanu netoužila. A přece jsem do něj musela – ze studijních důvodů. Naše AMU (Akademie múzických umění) pořádala během čtyřletého studia jeden týden v zimě lyžařský výcvik a týden v létě na lodičkách. To bylo povinné, aby se budoucí herci aspoň trochu obeznámili s těmito sporty, kdyby v budoucnu dostali roli, jež by si takových aktivit žádala. Šerm jsme měli během roku, lidové a dobové tance rovněž.

A tak jsem se ocitla v Bechyni na břehu Lužnice a bylo mi pro začátek přikázáno vstoupit do pramičky. Pramice je loďka stabilní, ale pro mne to bylo první setkání a jevilo se mi nemožné do ní nasednout, aniž

bych se ocitla ve vodě. Profesor úkosem sledoval, jak za velkého pištění a máchání rukama lezu do plavidla, a z jeho výrazu bylo patrné, že si říká: Proboha, jak tuhle holku dopravím v kánoi po Lužnici do Kamýku?

Mimo řeky byla první nepříjemností noční hlídka. Vyfasovala jsem stráž od 0.00 do 2.00. No, já tedy byla hlídač! Celou dobu jsem seděla před stanem, zády se lepila na celtu, uši našpicované, oči na stopkách, a bála se. V rákosí to stále šustilo, voda šplouchala, zvuky z lesa mi byly cizí, a tak jsem to doslova protrpěla. Hlavně tu sovu! Já, městské dítě, jsem spokojená, když troubí auta, řinčí tramvaje, řvou opilci. Kdepak sovy, ježci a podobná nepatřičná stvoření. Místo aby si tihle tvorové spořádaně lehli a spali, jdou děsit lidi. Pche, sova – symbol moudrosti, a ani se nedokáže nažrat ve dne. Chodím já na nákup v noci? Přežila jsem to, ale s nervy nadranc.

Ke všemu bylo celý týden vedro, slunce pálilo a pro nás v kánoích před ním nebylo úniku. Tak jsme jeli všichni oblečení. Já v tenkých teplácích, v blůzičce s dlouhými rukávy a přes obličej jsme si vážali kapesníky. Přestože se opalují dobře, dohněda, a nikdy se nespálím, tehdy jsem měla na hřbetech rukou puchýře! To víte, rukavice jsem s sebou neměla.

Ale nastojte, ten úsek jsem projela na kánoi coby strok s Evou Klánovou jako háčkem. Vezly jsme nejen osobní věci, ale i stany, kotlíky a vůbec všechno, co

patří k táboření. Eva každou chvíli zařvala: „Bacha, vlevo šutr! Vpravo kláda!“ a já kormidlovala o život. Nakonec jsme všechno přepravily v pořádku a já se vrátila domů černá jako ašant, připravená na roli Othella, kterou jsem nikdy nedostala. A nikdy jsem už také nezatoužila jet pod stan.

V tomto bodě jsme se naprosto shodli s manželem (s tím, co jsem ho měla nejdýl), nikoliv ze snobství, ale proto, že jsme k životu pod stanem nebyli uzpůsobeni. Já ještě ke všemu tušila, že by mě Pepek nutil držet hlídky od večera do rána, dokud by se nevyspal dorůžova, a pak bych mu sháněla po lesích obživu a prala prádlo v řece. To zrovna. Tak jsme si jezdili pěkně do hotelu, a když jsme míjeli nějaký kemp, volal choť rozjařeně: „Vidíš je, edisony?“ Nevím, proč si vybral právě Edisona za patrona stanařů, nejspíš proto, že pro život v přírodě je třeba velké vynalézatosti, abyste přežili. Takže jen jednou jedinkrát, podlehnuvše silnému nátlaku ze strany kamaráda, jsme jeli na týden pod stan. Navždy nám to stačilo.

Ovšem rozený edison byla moje maminka. Vyrazili s tatínkem a bráškou Jirkou k Balatonu. Jelikož jsme žili z jednoho platu, na žádné rozmachování to nebylo. Přesně jak v mládí tatínkovi hádala z ruky cikánka. Že prý nebude mít v životě nikdy bídu, ale velkého majetku se nedomůže. A to se vyplnilo. První auto si tatínek koupil v padesáti a chalupu v šedesáti letech. To víte, jeden plat, krásný byt a obě děti na

vysoké škole. Přesto jsme měli krásné dětství, prázdniny a štědré Vánoce.

A u toho Balatonu maminka rozpoutala veliké nepokoje. Nechtíc, samozřejmě. Všichni rekreanti s sebou měli šišky turistického salámu, spoustu konzerv, které prostě ohřáli v kotlíku nad otevřeným ohněm a zajedli chlebem. Ne tak naše maminka. Ta se pustila i do takového dobrodružství, jako jsou meruňkové knedlíky. Nakoupila suroviny a chutě se dala do díla. Na čem těsto válela, je mi záhadou, nejspíš na tatínkových zádech. A čím? Že by oloupaným polenem? Jisto je, že to úspěšně zvládla. Jiřík se tam spřáhl s chlapcem svého věku, který se jaksi přifařil k naší rodině a s otevřenou pusou zíral na stolování téže. Maminka mu samosebou do té pusy poskytla také porci knedlíků, hojně omaštěnou a pocukrovanou, načež hoch odešel ke svým rodičům a ohrnul nos nad lečem z konzervy. Zvěst o přepychových krmích naší rodiny se rozletěla po táboře. Mlsní muži pak spílali svým manželkám pro lenost a neschopnost a manželky vzplanuly nenávistí k pracovitě a vynalézavě tábornici, jež jim kazila pověst.

Jednoho večera začalo pršet a všechny ženy zlomyslně pokukovaly po naší Magdaleně Dobromile Retigové, radující se, že je namydlená. Avšak maminka dál neochvějně míchala těsto na palačinky a smažila je na pánvi, zatímco tatínek nad ní držel deštník. Ostatní děti u nás občas něco slízly, a jsouce nevin-

né, rozdmýchávaly svým nadšením zlobu. Nicméně, maminku nám nakonec přece jen neukamenovali, možná proto, že neudělala svíčkovou s knedlíkem.

Myslím, že jsem něco z maminky zdělala, jelikož jsem v Itálii, kde jsme měli s kolegy pronajatý domek, dělala švestkové knedlíky a vypraná trička žehlila kastrollem s horkou vodou.

Jsem docela statečná ženská, ale přesto mě pobyt ve stanu nějak neláká. Měla jsem štěstí, že můj manžel, přesněji ani jeden z mých manželů, po životě v srdci přírody ve dne a pod celtou v noci netoužil. A přece...!

POD STANY S JAROMÍRKEM

V divadle pracoval jako rekvizitář jistý Toníček. Na první pohled vypadal jako vyžilý bezdomovec, jelikož byl velice hubený a obličej měl zbrázděný hlubokými vráskami. Ovšem byl čistý a žil vzorným rodinným životem, který ještě obohatil příkladně křesťanským skutkem. Naproti jejich bytu žil muž se synkem, kterého jednoho dne zanechal osudu a emigroval. Dítě bylo bez příbuzných a bez prostředků. Toníček a jeho paní, shledavše neutěšenou situaci opuštěného školáčka, zažádali o adopci a přijali sirotka do své rodiny. Vznikl krásný vztah, hoch vystudoval, neboť mu bylo poskytnuto vše jako jeho nevlastním sourozencům. I byl pro nás Toníček vzácným člověkem se svatozáří, byť ji před odchodem z domova nechával v šupleti.

A tento Toníček na nás jednoho dne začal naléhat, abychom s jeho rodinou jeli do kempu, který navštěvovali každý rok. Sugestivně líčil, jak je tam nádherně, a přidával výčet dalších a dalších kladných stránek, až jsme se zlomili. Pepek vzal s sebou syna Jakuba